

[Carsten Raft.]

styrker, der er Tale om, er altsaa af en saadan Kvalitet, at man kan regne med deres Anvendelse. Derimod er det rigtigt, at Forsvarsstyrkerne synes at være ret beskedne, saa beskedne, at vi i hvert Fald maa være paa den rigtige Side, hvis vi gaar noget ud over disse. Men nu Kina, som Ministeren slet ikke kom ind paa? Det er dog Materiel fra tip-top udrustede Stater, der her er Tale om, og et Mandskab af en fortrinlig Kvalitet og Mentalitet, og som man vist maa have Lov at sige anvendes her med den yderste Konsekvens og paa de haardeste Maader. Ogsaa dèr er Forsvaret maaske en lille Smule for svagt, men alligevel, ligesom i Spanien, stærkt nok til fuldkommen at vælte alle gamle Teorier om Umuligheden af at luftforsvare en By.

Nu har Ministeren selvfølgelig Lov til at svare, som han gør, men vi kan vel være enige om, at ingen af os har alligevel de Forudsætninger, der er nødvendige for at vurdere dette Materiale. Og jeg kan med Tryghed anføre Sagkundskaben fra hele Europa. Jeg har citeret tyske Militærforfattere, og jeg har dernelde engelske, jeg har svenske og franske, som jeg kunde citere — ja, den højtærede Justitsminister bliver forfærdelig bange; jeg skal ogsaa lade være med det, men jeg kan stille det til Disposition for Forsvarsministeren; han har det sikkert, hans Efterretningsorganisation har sikkert sørget for at have dette Materiale, og det viser ganske klart, at Sagkundskaben i hele Europa siger det, som jeg har sagt fra denne Talerstol: at Forudsætningerne for at luftforsvare en By er fuldkommen ændret.

Altsaa, med andre Ord, alle de gamle Teorier er væltet, væltet i den Grad, at man i de udenlandske Hære staar over for en Omlægning af Styrkerne. Det er ganske tydeligt at se af det, Militærforfatterne skriver, at man er nødt til at tage Hensyn til det, man har set, og lægge sine Styrker om og lægge en helt anden Vægt paa det, som Tyskerne f. Eks. kalder Flak-Artilleri, som har vist sig at være af en uventet Overlegenhed paa dette Omraade. Dèr har vi vore særlige Anskuelser, men skulde vi ikke lade Sagkundskaben se paa Tingene? I den Grad er de væltet over Ende, alle de gamle Teorier, at der i Europa ikke er noget Menneske, der endnu tør hævde dem; jeg ved ikke, om de kan friste en hendøende Tilværelse paa Vælgermøder i Danmark for at slutte sammen med den fuldstændige Afrustning paa Retsforbundets Kirkegaard, hvor den Slags Ting efterhaanden ender. Det hele er

væltet, det hele er forbi, og der er da Grund til at spørge, om det under disse Forhold, hvor det drejer sig om Hundre tusinder af Menneskers Liv og Velfærd, er nok at nøjes med Ministerens Skøn over Spørgsmaalene, om det ikke er nødvendigt at foretage en dybtgaaende Undersøgelse af alt, hvad den europæiske Sagkundskab mener og vor egen Sagkundskab mener, om det i denne Situation, hvor Grundlaget er slaaet fuldkommen væk under Ministeriets Standpunkt, ikke er nødvendigt at faa fuldkommen Rede paa, hvorledes Stillingen er. Spørgsmaalet er, om Ministeren vil det, om han tør det for sin Politik, men jeg kunde ellers sige, at han vil blive stillet over for Beslutninger, der gør det nødvendigt for ham at svare paa dette Spørgsmaal, hvis han ikke vil svare under denne Finanslovdebat.

Med Hensyn til det passive Luftværn maatte jeg, da jeg hørte den højtærede Indenrigsminister, tænke paa det gamle Ord, at intet Svar er ogsaa et Svar, og naar Indenrigsministeren efter den Opstilling af Kendsgerninger, som jeg har foretaget, mener at kunne henholde sig til det, han har sagt, tror jeg, det er, fordi der intet er at svare. Min Tale var et Angreb — Ministeren citerer ikke helt korrekt, naar han citerer, at den ikke var et Angreb —, men mit Formaal var ikke et Angreb, men at faa sat Gang i Tingene, og til Trods for Ministerens Overlegenhed tror jeg alligevel, at hele denne Situation ogsaa har bidraget til dette. Jeg tror, at hele denne usandsynlige Tøven fra Ministerens Side over for en her i Rigsdagen enstemmigt, saa godt som enstemmigt besluttet Lov, jeg tror, at den Maade, hvorpaa jeg, med tydelige Kendsgerninger i hvert enkelt Tilfælde, har stillet op, hvorledes Ministeren tøver og intet foretager sig, jeg tror, at alt dette sætter Gang i Tingene, og jeg tror, at selv Ministerens, maa jeg have Lov at sige: berømte Tøveradministration — for han er jo bekendt i den Henseende —, jeg tror, at selv den kan der blive sat Gang i. Jeg tror ikke, at dette lille Intermezzo har gjort Skade; det skal nok sætte Gang i Tingene.

I øvrigt maa jeg sige til Ministeren, at det var ikke Beskyldninger, jeg fremsatte; det var en Serie af Kendsgerninger, og man skal jo se menneskeligt paa Tingene — den højtærede Minister er jo ogsaa en Slags Menneske —, men hvis der havde været en Fejl i dette, hvis der havde været en falsk Beskyldning, ja, hvis der havde været blot en Unøjagtighed, som Ministeren kunde tage mig paa, skulde jeg vist nok have faaet det at mærke. Nej, jeg har opstillet en Serie af Kendsgerninger, som Ministeren